

Tilladelse overhovedet maa ansees billig og at det efter min Mening ifølge Omstændighederne maa ansees tilraadeligt, at Bemyndigelsen indrykkes i Loven.

Adler: I det ærede Ministeriums Medtænkning til denne Lov er der et Par Punkter, som især maae være Gjenstand for Undersøgelse, nemlig Forholdet til Verne Als og Grø i den ene Henseende, og Ribe By med Omegn i den anden. Hvad Als og Grø angaaer, troer jeg, at Sagen stiller sig meget let, thi disse to Ver ere factisk forbundne med Danmark og have fra det første Dieblik af med Iver grebet Danmarks Sag, de høre i dette Dieblik factisk ikke til Slesvig eller det slesvigholsteenske Toldforbund, og derfor kan en Bestemmelse, der rammer det øvrige Slesvigholsteen, ikke anvendes paa Als og Grø, uden at gjøre dem Uret. Hvad Ribe angaaer og de dermed forbundne Enclaver, vil jeg tillade mig et Par Ord, da jeg er en af Medrepræsentanterne for dette District. Ribe ligger, som bekendt syd for Kongegaaden og affondret fra Toldgrændsen; man maa passere Slesvigs Grund 1 eller 3 Mill, for at komme til nærmeste Toldsted. Følgen af, at Forordningen anvendes i sin største Strengthed, bliver da den, at den vil affkares fra al Handel med sit Opland, der deels er danske Enclaver, deels, forsaavidt det hører under Slesvig, har saa dansk et Hjertelag, som nogen Deel af hele Kongeriget. — Egnen mellem Ribe og Lønder har vist en Sympathie for Danmark og hvad Dansk er, som vi maae paastjonne, og det er netop i disse Dage et Aar siden, at de slesvigiske Bønder i Brøns i Gjærningen og med deres Blod viste deres Hengivenhed for Danmark. Disse Stæder mellem Ribe og Lønder have løstrevet sig fra alle deres Forbindelser med Lønder, deels fordi det oprørte deres patriotiske Følelse at have Noget at bestille med denne fanatistiske By, deels fordi de vare udsatte for Mishandlinger og Fornærmelser af den fanatistiske høie og lave Pøbel, som endnu den Dag idag under de oprørske Embedsmænd hersker i denne fanatistiske By. Hvis nu denne Bestemmelse bringes i Anvendelse for Ribe og Omegn, da vil Følgen blive, at denne Egn saa atter enten maa vende tilbage til Lønder, og det er umuligt, eller, hvis den skal derimod

holde sig til Ribe, maa lide et betydeligt Tab for sin Opoffrelse og sit ved flere Leiligheder viste danske Sindelag. Der er endnu en anden Omstændighed. Ribe er rundt om omgivet af slesvigsk Opland, hvor der ere mange Landfræmmere eller concessionerede Høfere, der handle deels med Landets Producter, deels ogsaa med alle mulige andre Varer. Naar nu dette Provisorium i lang Tid skal vedvare, ville disse Landfræmmere faae en saadan Kraft, at de Ribe-Kjøbmænd, selv om rolige Forhold indtræffe, i lang Tid vanskeligt ville være istand til at modvirke den.

Det har man tidligere indseet selv under rolige Forhold, og dette har foranlediget Regjeringen til at tilstaae Ribe betydelige Privilegier og Begunstigelser, som nu blive saa godt som til ingen Nytte. Vil man altsaa tage Hensyn til nogen Omhu for denne gamle Byes Nutid og Fremtid, til det danske Sindelag, som bejsler Nordflesvigs Beboere, idetmindste den vestre Deel deraf, saa mener jeg, at man maa indrømme Ministeriet denne Myndighed til at tage de Hensyn, som indeholdes i § 2.

Udførelsen: Den ærede første Landsthingsmand for Kjøbenhavn (G. P. Hansen) har fundet Betænklichkeiten ved Bestemmelsen i § 2. Saavidt jeg har opfattet det, gif hans Grunde ud paa to Ting: nemlig for det Første, at der ikke var nogen bydende Nødvendighed for Undtagelser tilstede. Hvad dette angaaer, skal jeg bemærke, at der jo vistnok, naar man vil tage det meget strengt, ikke er nogen bydende Nødvendighed tilstede, men at der dog paa den anden Side, naar Forbudet skal være almindeligt, fremkommer en stor Ufuldkommenhed ved Loven. Dette almindelige Forbud kommer til at omfatte en Mængde Tilfælde, i hvilke det har Billigheden imod sig at indbefatte den under det almindelige Forbud. Jeg kan ogsaa i den Henseende henholde mig til hvad der nu nylig af et æret Medlem er blevet anført med Hensyn til Ribe. Naar nu disse Billighedshensyn ikke skulle sættes aldeles tilside, da har der efter Udvalgets Mening ikke været nogen anden Udvei end at indrømme Finansministeriet en discretionair Myndighed til at gjøre Undtagelser i de enkelte Tilfælde. Det ærede Medlem har vel meent, at det ikke var